

Arrest

nr. 121 381 van 24 maart 2014
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2013 tot afgifte van inreisverboden van drie jaar (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Telly MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster dient een eerste aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in op 24 augustus 2011, die op 25 november 2011 geweigerd wordt door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

De verzoekster dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde beslissing. De Raad weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest met nr. 74.017 op 27 januari 2012.

Hierop wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) afgeleverd.

Op 25 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) aan de verzoeker.

Op 19 februari 2012 dienen de verzoekers een respectievelijk tweede en derde asielaanvraag in. Op 4 maart 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers asielaanvragen, met bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van beide verzoekers (bijlage 13 *quater*).

Op 16 september 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Deze beide beslissingen worden op 23 september 2013 aan de verzoekers wordt ter kennis gebracht en maken de thans bestreden beslissingen uit.

De eerste bestreden beslissing, getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

Naam + voornaam: B., F.

Geboortedatum (...)

geboortepaas: (...)

nationaliteit: Kosovo

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(\ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten! die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van 3 jaar:

°2 Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan; betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 04,03.2013, ter kennis gegeven op 04,03.2013."

De tweede bestreden beslissing, getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan mevrouw:

Naam + voornaam: A., N.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het inreisverbod wordt afgegeven .in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o. in uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van 3 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan; betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d., 04,03.2013, ter kennis gegeven op 04,03.2013."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers werd de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat met dit arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en a fortiori niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

2.2. Artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

De Raad stelt vast dat de verzoekers twee ontvankelijke verzoekschriften hebben ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 141.184 en ingediend op 7 oktober 2013 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 139.120 en ingediend op 23 oktober 2013. Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet gewezen en wijst de voorzitter er op dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekers. De verzoekers worden in beide zaken door dezelfde advocaat vertegenwoordigd die te kennen geeft dat hij niet zeker wist of hij al een beroep ingediend had in naam van de verzoekers. Daarom heeft hij het beroep een tweede keer ingediend. Tot slot stelt hij dat hij geen bezwaar heeft dat het verzoekschrift met rolnummer 139.120 behandeld wordt en dat de verzoekers geacht worden afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 141.184.

Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid, van de vreemdelingenwet worden de beroepen met nr. 139 120 en nr. 141 184 van rechtswege gevoegd.

Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2, tweede lid, van de vreemdelingenwet te oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer 139.120 en worden de verzoekers geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 141.184.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij lichten hun middel als volgt toe:

“Dat verzoekers in het bezit werden gesteld van een inreisverbod van drie jaar.

Dat de Wet inderdaad toelaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing kunnen nemen tot inreisverbod van betrokkenen.

Dat de Wet evenwel uitdrukkelijk stelt dat het inreisverbod gedurende een maximale periode van 3 jaren kan zijn. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu hebben geopteerd voor deze maximale periode van drie jaren, zonder uitdrukkelijk te motiveren waarom juist deze periode werd gekozen voor verzoekers.

Dat er dan ook geen enkele motivering in zake heeft plaatsgevonden. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in art. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991. Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit

maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken! Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen het volgende:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat aan verzoekende partij een inreisverbod diende te worden gegeven (bijlage 13sexies).

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, stipuleert als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar; indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, waarbij concreet wordt gemotiveerd dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 04.03.2013, hen ter kennis gebracht op 04.03.2013. In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, laat verweerder gelden dat art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren waarom welke termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ernstig ter discussie staat. Zie ook: "Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling 2 dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan\ hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11. 6 1. tweede lid. 2° van de vreemdelingenwet " (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013).

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij/ geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. " (R.v.V. nr.

111.109 dd. 30.09.2013) De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze zou zijn genomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat ten aanzien van verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Waar de verweerder in de nota met opmerkingen het belang bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 in vraag stelt, dient te worden opgemerkt dat uit het betoog van de verweerder niet blijkt om welke redenen de verzoekers geen belang zouden hebben bij de aangevoerde schending van artikel 3 van deze wet. De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekers bij deze schending geen belang zouden hebben louter om redenen dat uit hun betoog blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissingen kennen.

De verzoekers betogen dat de verweerder opteerde voor de maximale periode van drie jaar bij de afgifte van het inreisverbod, zonder uitdrukkelijk te motiveren waarom deze periode van toepassing is op de verzoekers. Deze motivering maakt nochtans een wezenlijk onderdeel uit van de bestreden beslissing, zodat ze geen antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van de verzoekers. Hierdoor zou de verweerder onzorgvuldig onderzoek geleverd hebben naar de situatie van de verzoekers. De verweerder dient volgens de verzoekers geval per geval te kijken naar en rekening te houden met de concrete omstandigheden van de zaak.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

3.4. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissingen, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

In de bestreden beslissingen worden aan de verzoekers een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan doordat de verzoekers geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2013.

De verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat uit de voormelde redengeving niet blijkt om welke redenen het niet voldoen aan de terugkeerverplichting een inreisverbod verantwoordt met de wettelijk voorziene maximumduur van drie jaar.

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar. Waar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen *“maximum drie jaar”* van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen.

In casu wordt een inreisverbod van drie jaar aan de verzoekers opgelegd omdat zij niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2013. Zodoende wordt aan de verzoekers op *quasi* automatische wijze een inreisverbod voor de wettelijke maximumduur van drie jaar opgelegd, zonder uiteenzetting van de redenen die in het specifieke geval van de verzoekers de wettelijke maximumduur van het inreisverbod verantwoorden.

De bestreden beslissingen zijn zodoende niet op afdoende wijze gemotiveerd wat betreft de duur van de opgelegde inreisverboden.

Anders dan verweerder lijkt voor te houden, impliceert het opleggen van een inreisverbod aan een vreemdeling die niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering voor het bepalen van een termijn niet voorzien wordt door artikel 74/11 van de vreemdelingenwet (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarom geen motivering omtrent de duur van het inreisverbod zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

De bestreden inreisverboden miskennen bijgevolg artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen.

Het enige middel is in die mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er dient op gewezen te worden dat een verder onderzoek van de aangevoerde grieven niet tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden, zodat het enig middel niet verder onderzocht dient te worden.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

In de zaak met rolnummer X wordt de afstand van het geding vastgesteld.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar aan B[...] F[...] wordt vernietigd.

Artikel 4

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar aan A[...] N[...] wordt vernietigd.

Artikel 5

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE